

грознитѣ вѣсти. А сега, напоследѣкъ, мѣчно вече издържаше неизвестността.

Князѣтъ въздѣхна, навѣси чело и загледа въ земята.

— Ти знаешъ, че Борилъ, Николица, Деянъ, Богданъ и мнозина други, кроятъ нѣщо недобро. Често се събиратъ, губятъ се нѣкъде. Готвятъ нѣкаква измама.

— Това ли си дошелъ да ми кажешъ? Азъ го знамъ отдавна. Но тѣ сѣ въ рѣцетѣ ми. Всѣки мигъ, ако искамъ, мога да ги уловя. Добре. Но азъ не искамъ да мислятъ, че се плаша отъ тѣхъ. Сега се правя, че не виждамъ. Но ако потрѣбва, окото ми нѣма да трепне. Само, че трѣбва да имамъ нѣщо сигурно въ рѣцетѣ си. Трѣбва да узная нѣщо положително. Узная ли — ще бѣда безпощаденъ. Но инакъ не искамъ да имъ обръщамъ голѣмо внимание. Не заслужаватъ. Какво могатъ да сторятъ? Бунтъ? Войводитѣ сѣ съ менъ. Предателство отъ вътре? Почти всички велики боляри сѣ съ менъ...

— Увѣренъ ли си въ това?

— Защо? Какво искашъ да кажешъ?

Белота се навѣси още повече. Гласѣтъ му прозвуча глухо и зловещо въ дълбоката тишина.

— Единъ отъ великитѣ боляри, който до вчера бѣше единъ отъ най-добритѣ ти приятели, посещава събра-
нiята имъ.

— Кой? Петъръ? Илиица? Рекирадъ?

— Не.

— Саца?

— Не.

Калоянъ изтрѣпна. До устнитѣ му стигна едно име, но той не посмѣ да го изрече.

— Кой? Кажи!

— Сеславъ...

Царѣтъ грѣмно се изсмѣ. Скочи. Отиде къмъ прозореца и изведнѣжъ се върна назадъ. Улови приятеля си за рамото.

— Лудъ ли си? — веждитѣ му се свиха въ грозна закана. — Кой те е измамилъ? — Гласѣтъ му бѣ остъръ и дрезгавъ. Сякашъ нѣщо го душеше.